På disse sidene i Tidsskriftet – legelivet – finner du stoff om legers liv. Her er det presentasjon av arbeidssteder, nyhetssaker, nye doktorgrader, nye spesialister og minneord. Alt samlet på ett sted – så du kan følge enda bedre med.

Frederik Emil Juul.
Foto: Einar Nilsen

Frederik Emil Juul (f. 1989) er medisinstudent ved Universitetet i Oslo og redaktør i medisinstudentmagasinet Æsculap.

«Allerede dagen etter eksamen er mange av følelsene glemt, og jeg lurar ofte på hva man tenker om student- og eksamenstiden tiår senere»

Husker du hvordan det var?

Sannsynligvis vil jeg aldri se på eksamensperioden som en positiv opplevelse. Følelsesspekteret gjennom eksamensdagen blir likevel et vagt minne etter kort tid.

Dagen er kommet. Eksamen. Morgenritualene kan være mange denne dagen: En lengre frokost med morgenavisen, løpeturen til den treningsivrige eller iherdig lesing i håp om å presse inn noen siste relevante fakta. Valget avhenger sannsynligvis av personlighet, nervøsitet og mestingsstrategi, men til slutt vil alle stå klare i legefrakken, eller sitte vuggende på stolen i eksamenslokalet med pennen i hånden, samtlig med en økt hjerterefrekvens.

Så snart oppgavene utdeles, kommer det første toppunktet på nervositetskurven. Samtidig som studenten tar inn over seg spørsmålene, detter det inn mange tanker og tilhørende følelser: «Det kan jeg svare på!» og «Æsj, jeg vet nøyaktig hvor svaret finnes, hvorfor leste jeg ikke dette grundigere?» Videre, mens oppgavene løses etter beste evne, følger opplevelsen av en økende indre spenning og arbeidsintensitet mot klokken ubønnhørlige tikking. Noen minutters iherdig sortering av de mange papirarkene – eller «noen siste ord» til eksaminator – før avslutning og innlevering. Ut av eksamenslokalet og den forløsende realiseringen om at det hele er over.

Frihet! Brått står man der med valgmulighetene foran seg: Hva skal jeg bruke resten av dagen til? Noen har store reiseplaner, andre skal på kulletts avslutningsfest samme kveld, mens andre igjen, utslitt etter dagens prøvelse, drar rett hjem til egenpleie og søvn.

Når dette blir skrevet, har jeg nylig gjennomgått nok en eksamensprosess og opplevelsen er i ferd med å viskes ut av bevisstheten. Allerede dagen etter eksamen er mange av følelsene glemt, og jeg lurar ofte på hva man tenker om student- og eksamenstiden tiår senere. Forståelsen og medfølelsen til studentene virker å være varierende blant undervisere og øvrige leger. Noen neglisjerer belastningen, mens andre uttrykker (over-)tydelig forståelse. Kanskje reflekterer ulikheten personlighet og nervøsitet opplevd i egen studietid.

Samtidig kan det være jeg, som student, som mangler erfaring med følelsen av å gå opp til eksamen hver eneste arbeidsdag i møte med virkelige pasienter. Forhåpentligvis vil positive opplevelser fra disse møtene fortrenge de mindre behagelige, uten å slette alle minner om hvordan det var å ha eksamen som student.